Antonín Slavíček

Antonín Slavíček (1870–1910) patří k nejznámějším českým představitelům impresionistického malířství. Už v nižších třídách reálky ve Spálené ulici v Praze rád kreslil a maloval (prvním učitelem mu byl malíř Emil Jan Lauffer). Slavíčkův strýc, děkan ve Staré Boleslavi, umožnil o pár let později tehdy šestnáctiletému synovci studijní cestu do Mnichova, kde začínající umělec soukromě maloval pod dozorem Paula Nauena, ale nezapomínal ani na krajany v mnichovském menšinovém spolku Škréta.

Roku 1887 byl zapsán na pražskou výtvarnou akademii do krajinářské speciálky Julia Mařáka. Studium na akademii několikrát přerušil, patrně pro neshodu s Mařákem (což ho mimochodem spojovalo s J. Vochočem). Přesto jezdil s Mařákovým ateliérem malovat do plenéru v okolí Prahy – na Okoř, do Hvězdy a Liboce, ale i do jihočeské Bechyně. V letech 1903–1905 pobýval se svou rodinou v Kameničkách u Hlinska, kde vznikl umělcův emblematický obraz U nás v Kameničkách (1904).

10. srpna 1909 ho při koupání ve studené horské řece Zdobnici ranila mrtvice a ochrnul na pravou polovinu těla. Snažil se malovat levou rukou, poté se pokoušel o malá zátiší, avšak výsledky byl zklamán, a tak 1. února 1910 zvolil dobrovolnou smrt. Jako umělec vyšel z odkazu náladového realismu, ale již roku 1898 začal tvořit obrazy barevnou skvrnou, chvatnou i rozechvělou, která vyvolává dojem dynamického víření a neklidného kroužení. Bývá oceňován jako mistr dichotomického ztvárňování světla a stínu.